

Sygnatura akt II Ca 1494/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Rajchel
Sędziowie:	SO Renata Stępińska (sprawozdawca) SR (del.) Ewa Ługowska
Protokolant:	Małgorzata Łojewska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w W.

przeciwko nieznaney z miejsca pobytu L. Ś. reprezentowanej przez kuratora aplikant adwokacką A. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce

z dnia 7 lutego 2014 r., sygnatura akt I C 1194/12

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;
3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieliczce na rzecz aplikant adwokackiej A. D., kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 19 listopada 2014 r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 roku, sygn. akt I C 1194/12, Sąd Rejonowy w Wieliczce w punkcie I zasądził od pozwanej L. Ś. na rzecz strony powodowej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 27.359,95 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 1.571,81 złotych od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty i od kwoty 5.695,62 złotych od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty; w punkcie II zasądził od pozwanej na rzecz strony

powodowej kwotę 2.742 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu; w punkcie III przyznał ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wieliczce na rzecz kuratora nieznannej z miejsca pobytu pozwanej - apl. adw. A. D. kwotę 1.264,14 złotych tytułem wynagrodzenia za pełnioną funkcję; w punkcie IV nakazał wyłożyć tymczasowo ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wieliczce kwotę 46,14 złotych tytułem pokrycia wynagrodzenia dla kuratora; w punkcie V nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wieliczce od pozwanej kwotę 46,14 złotych tytułem pokrycia wydatków związanych z ustanowieniem kuratora.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 27 marca 2009 roku pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W., a L. Ś. zawarta została umowa kredytu gotówkowego, na podstawie której został jej przyznany kredyt w wysokości 20.105 złotych na dowolny cel konsumpcyjny, przy czym do dyspozycji kredytobiorcy została postawiona kwota 17.065 złotych, która została przelana na konto L. Ś. w dniu zawarcia umowy. Umowa została zawarta na okres 60 miesięcy od dnia uruchomienia kredytu. Zgodnie z jej treścią, kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej w dniu uruchomienia 20,35 % w stosunku rocznym. W przypadku niespłacenia kredytu w umówionym terminie, Bank był uprawniony do pobrania od kwoty niespłaconego kapitału odsetek dla należności przeterminowanych, które na dzień zawarcia umowy wynosiły 22 % w stosunku rocznym. Pismem z dnia 4 marca 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała L. Ś. do zapłaty zaległych płatności w terminie 7 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy, zastrzegając, iż w przypadku braku spłaty zadłużenia w tym terminie, pismo to należy traktować jako wypowiedzenie umowy. Okres wypowiedzenia umowy został określony na 30 dni i był liczony od dnia następnego po upływie 7-dniowego terminu. Zgodnie z wyciągiem ksiąg bankowych na dzień 16 grudnia 2011 roku wymagalna wierzytelność istniejąca po stronie L. Ś. względem (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wynosiła 25.902,32 złote i obejmowała następujące należności: należność główną - 18.634,89 złote, skapitalizowane odsetki umowne naliczone od kapitału od dnia 18 listopada 2010 roku do dnia 14 czerwca 2011 roku - 1.571,81 złotych, skapitalizowane odsetki karne ustalone za okres od 15 czerwca 2011 roku do 16 grudnia 2011 roku - 5.695,62 złotych.

Oceniając materiał dowodowy, Sąd Rejonowy wskazał, że ustaleń faktycznych dokonał na podstawie powołanych dokumentów, w odniesieniu do których nie znalazł podstaw, aby odmówić im przymiotu wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe, cytując przepisy art. 353¹ k.c. oraz art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budził wątpliwości fakt zawarcia przez pozwaną umowy kredytowej, zwłaszcza iż fakt jej zawarcia został przyznany przez kuratora nieznannej z miejsca pobytu L. Ś.. W ocenie Sądu I instancji, strona powodowa w sposób należyty - wbrew twierdzeniom kuratora - wykazała fakt przelania na rzecz pozwanej środków objętych umową kredytu, wypowiedzenie jej umowy oraz wysokość zadłużenia względem banku. Nadto dodał, że nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności i prawidłowości wyciągu z ksiąg bankowych, który zawiera wszystkie elementy formalne, wymagane od tego typu dokumentu przez art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe.

O kosztach procesu, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu - 342 złote oraz koszty zastępstwa procesowego - 2.400 złotych orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O wysokości wynagrodzenia należnego kuratorowi ustanowionemu dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej orzekł zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Jednocześnie brakującą w tym zakresie kwotę wyłożono tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa, nakazując jej ściągnięcie od pozwanej, zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c.

W apelacji od punktów I i II ww. wyroku, pozwana zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności;

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez niedokonanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i dowolną ocenę wiarygodności zebranego, a niekompletnego materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne jego rozpatrzenie i przyjęcie, że strona powodowa wykazała, że pozwana nie dokonała spłaty zaciągniętego kredytu;
- art. 245 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej oceny wiarygodności i mocy zebranego materiału dowodowego w postaci wyciągu z ksiąg bankowych przedłożonych przez stronę powodową, a w konsekwencji błędne rozpatrzenie zgromadzonego w sprawie materiału i przyjęcie, że ww. wyciągi stanowią dowód na okoliczności przelania na rzecz pozwanej środków w wykonaniu umowy kredytu, wypowiedzenia umowy kredytu oraz wysokości zadłużenia pozwanej;
- art. 316 k.p.c., poprzez wydanie wyroku bez uwzględnienia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy;
- art. 328 § 2 k.p.c. zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku z naruszeniem wymogów określonych w tym przepisie.

W konkluzji pozwana wnioskowała o zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej punktami I i II oraz oddalenie powództwa; przyznanie kuratorowi da nieznanej z miejsca pobytu pozwanej wynagrodzenia wg norm przepisanych, względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego celem ponownego rozpoznania, o przyznanie kuratorowi dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej wynagrodzenia wg norm przepisanych oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazała w szczególności, że Sąd Rejonowy dał wiarę dokumentacji prywatnej przedłożonej przez stronę powodową, pomimo kwestionowania jej przez pozwaną. Nadto nie wyjaśnił dostatecznie przyczyn, dla których dał wiarę twierdzeniom strony powodowej, a odrzucił stanowisko pozwanej.

Strona powodowa domagała się oddalenia apelacji i zasądzenia kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej była bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, wyrażające oceny, które nie pozostają w sprzeczności z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego oraz nie wskazują błędów natury faktycznej, dlatego też Sąd Okręgowy przyjął je za własne.

Chybione były zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. Przypomnieć należy, że jeśli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza logiczne wnioski i zgodne są one z zasadami doświadczenia życiowego, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, nawet wówczas, gdy w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, można wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27.09.2002 r., II CKN 817/00).

Wbrew zarzutowi skarżącej, Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. takiego jaki strony mu przedstawiły. Jeśli pozwana uważała, że jest on niekompletny, to winna zawnioskować stosowne dowody, stosownie do reguł postępowania kontryktoryjnego. Skoro tego nie uczyniła, to nie może obecnie skutecznie twierdzić, że materiał był niekompletny, zwłaszcza że nie wskazuje jakich dowodów zabrakło, które jej zdaniem Sąd winien przeprowadzić.

Zarzut apelującej, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż strona powodowa wykazała, że pozwana nie dokonała spłaty zaciągniętego kredytu jest całkowicie niezrozumiały, a to z tego powodu, że stosownie do art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. to pozwana winna udowodnić, że spłaciła zaciągnięty kredyt, a tego bez wątplenia nie uczyniła.

Chybiony był też zarzut, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny wiarygodności i mocy zebranego materiału dowodowego w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, przedłożonych przez stronę powodową. Faktem jest, że wyciąg z ksiąg bankowych (k. 23) nie ma charakteru dokumentu urzędowego, co wynika w szczególności z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku, P 7/09, (Dz. U. nr 72, poz. 388). Jest zatem dokumentem prywatnym, stanowiącym w świetle art. 245 k.p.c. dowód jedynie tego, że strona powodowa złożyła oświadczenie woli i wiedzy określonej treści, nie korzystające jednak z prawnego domniemania zgodności z rzeczywistością. Skoro pozwana zaprzeczyła prawdziwości ww. dokumentu, to strona powodowa po myśli art. 253 k.p.c. winna była okoliczności te udowodnić, jako że chciała z niego skorzystać i temu obowiązкови w ocenie Sądu Odwoławczego podołała. Apelującej umknęło bowiem, że poza kwestionowanym przez nią wyciągiem z ksiąg bankowych, strona powodowa przedłożyła też elektroniczne zestawienie operacji (k. 66-67), z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że w wykonaniu umowy kredytu w dniu 27 marca 2009 r. przelała na rzecz pozwanej kwotę 17.065 zł. Natomiast fakt wypowiedzenia umowy kredytu wynika z pisma z dnia 4 marca 2010 r., (k. 68, 69-70), którego pozwana nie kwestionowała. Wysokość zadłużenia została udowodniona umową kredytu z dnia 27 marca 2009 r. oraz elektronicznym zestawieniem operacji (k. 66-67), które korespondują z wyciągiem z ksiąg bankowych, dlatego też prawidłowo Sąd I instancji obdarzył te dowody wiarygodnością.

Niezrozumiały był zarzut naruszenia art. 316 k.p.c., poprzez wydanie wyroku, bez uwzględnienia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, skoro apelująca nie podała, jakich to okoliczności Sąd I instancji nie uwzględnił.

Nie mógł odnieść skutku zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. zw. z art. 233 § 1 k.p.c., mimo iż rzeczywiście ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ogranicza się do jedno zdaniowego stwierdzenia, że ustaleń faktycznych dokonał na podstawie dokumentów, w odniesieniu do których Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im przymiotu wiarygodności. Mając jednak na uwadze powyższe rozważania, należy z tą argumentacją się zgodzić. Podkreślić należy, że strona powodowa udowodniła wszystkie istotne okoliczności, które miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, natomiast pozwana, która przecież nie kwestionowała faktu zawarcia umowy kredytu, ograniczyła się tylko do kwestionowania powództwa, twierdząc, że dokonała zapłaty należności, ale tego przecież już nie wykazała. Z elektronicznego zestawienia operacji wynika tymczasem, że istotnie dokonała spłaty, ale tylko kilku rat kredytu w dniach: 4 maja 2009 r., 2 lipca 2009 r., 31 lipca 2009 r., 9 września 2009 r., 26 października 2009 r., 22 grudnia 2009 r. i 18 lutego 2011 r. Jeśli zatem twierdziła, że spłaciła także pozostałą część kredytu, to winna była to udowodnić, stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Skoro tego nie uczyniła, to nie może się dziwić, że Sąd Rejonowy „dał wiarę twierdzeniom powoda, a odrzucił stanowisko pozwanej.”

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak punkcie 1 tenoru wyroku, na zasadzie art. 385 k.p.c.

Natomiast kosztach postępowania odwoławczego, które stanowiły koszty zastępstwa prawnego strony powodowej, wyrzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2, § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Wynagrodzenie należne kuratorowi pozwanej przyznał zgodnie z § ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2013.1476) w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).